

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

за цілий рік . . . 20 кор.
в пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а: місяць . . . 1.70 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокі число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вареш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш мпlosti і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Руслаанових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудня.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Дембровского (Хорунцини). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсманя.

Рукониси звертає ся лише на попереднє застереженє.— Реклямації неопечатаніє вільні від порта. — Оголошеня звичайні прймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки

Конець куріяльного парламенту.

(×) В понеділок закінчила посольська палата свою шестилітню діяльність, ві второк відбуло ся ще засіданє палати вельмож а з тим кінчить ся одна доба австрійского парламентаризму на основі куріяльної системи. Збудований на основі Шмерлінгівської ординації виборчої перестав єствувати, на єго місце вийде небавом нова посольська палата, вибрана загальним правом голосованя.

Ще перед закінченєм своєї діяльності розвинула посольська палата вельми запопадливу робучість і ухвалила чимало законів, начеб хотіла тим поправити сі хиби, в які она попала була наслідком довголітньої бездіяльності задля обструкції. Очевидно та покванність спричинила, що деякі ухвалені закони мають великі недостачі, які опісля треба буде справляти і доповняти, всеж таки бодай в части надолужила посольська палата те, до чого була обовязана супроти народів і держави.

Між тими законами також і найважнійший — виборча реформа — має ті хиби, які вийшли не лише з покван-

ности, але й задля інших причин, на які ми вже нераз вказували.

Нова посольська палата буде представляти зовсім відмінний вид від теперішньої, она буде основана на демократичних основах. Вже та одна обставина, що наслідком знесеня курій не повернуть до сеї палати бодай в переважній часті великі власники, що не стане в ній також заступників торговельних і промислових палат, змінить вельми єї вигляд. Але також з широких верств народних замість дотеперішних заступників міст, селянських посіlostий і пятої курії вийдуть в переважній часті інші люди.

Марною річию булиб тут всякі прокованя, позаяк нині не можна навіть приближно обчислити складу нової палати посольської і єї парламентарних сторонництв. Се одно лише вже сегодня зазначає ся, що так як і в останній палаті значине ліберального сторонництва занепадо, так імовірно до нової палати вийде переважно з німецьких країв сторонництво християнсько-социальне, з котрим мабуть злучать ся дотеперішні центровці, а крім того буде також велика сила славянських сторонництв. Вже з сего можна бачити, що гроза лібералізму жидівского і єго рідної дитини — социалізму не буде така

велика, як сего побоювано ся задля загального голосованя. Нема бо найменшого сумніву, що крім національного питаня, котре не зйде ще з дневного порядку, важне місце займуть також питаня, котрі вельми живо доторкують ся інтересів Церкви. Тимто важною в справю, щоби сторонництва, що стоять на християнських основах мали перевагу в новій палаті. Се також відносить ся і до нашого краю і народу. І наш нарід потребує таких людей, щоби твердо стояли при своїй народности і Церкві і не тільки вміли але й не соромили ся виступити в обороні рішучо там, де сего будуть вимагати загрожені інтереси чи то народні чи церковні. Тимто *saveant consules!*

Політичні вісти.

Палата панів закінчила вчера наради на посліднім своїм засіданю ухваливши всі закони, ухвалені попередно палатою послів, а між ними і закон про підвисненє конґруї, тільки закон про їзду автомобілями, мимо промови президента міністрів бар. Бека, палата панів відкинула.

Пересиленє в угорскім кабинеті єще

Франц Коковський.

Omne animal...

Нарис.

Цікавим поглядом обнимав її постать убрану в обтисле вбрання.

— То ви справді були вже в театрі, ви дійсно були вже акторкою? — питав.

— Так, дійсно. І ви дивуетесь сьому.

— Ні — лише жалую...

— Чого?

— Що ви так скоро покинули штуку.

— Бо?...

Довгим поглядом глянув її в очи.

— Бо — здаєть ся мені — що ви чудовий материял на велику артистку.

— Дивно!... Чомуж ви так думаете?

— Ні, се зовсім не дивно... Маєте таке гарне лице, такі чудові очі, такі розкішні уста, яких я ще в життю не стрівув.

Зарумянила ся, але видержала погляд.

— Ви хочете конче осьміяти мене, але я вам ручу, що се не вдаєть ся.

Замовкли на хвилинку, а опісля она промовила усміхаючусь.

— Мені тепер оставало би покінчити розмову і піти собі геть, але я сього не

зроблю. Ви — кажучи правду — подобаете ся мені із за ваших щирих очей, а се мені вистарчає.

Вклонив ся.

— Ви здаєте ся мені таким добрим та щирим чоловіком.

— Вправді? — Дякую за комплемент.

— Даруйте, але я комплементів говорити не вмю. Життє мене сього не навчило.

— А то ви цікава людина, як се правда, що ви кажете.

Чи не жаль тих літ першої молодости, які перевели у театрі?

— Їх жаль? Чому? Яж їх прецінь дармо не втерила, а якби навіть і так, то що значить у людини шіснайцятий і сімнайцятий рік життє?

Нічого... Врешті в тих літах мож в театрі побачити такі речі, про які вам може і ніколи не снить ся...

У його жылах стаять її бурила кров. Була така инша від всіх, які знав, а знав їх чимало, — така дивна, дивна.

— Я не хотів би бути недискретним, але бажав би довідати ся, чому...

— Чому я вступила до театру?

— Так...

— Добре, скажу вам... але ходімо з покою, бо тут може хто непрошений почути.

Вийшли в огород.

Пішли по широкій і висипаній піском стежці межі рядами дерев, що цілували їх голови жовкняючим листем. Йшли заслухані в тишині, що розлягала ся довкола них.

Сіли в затиші обіч себе, она склонила голову на груди і зачала...

«Коли я скінчила виділову піколу, було мені пятайцять літ. Довше ходити мені самій не дуже хотіло ся і родичі дуже не помагали. По що було ходити? Посаг якийсь був у мене, так всі були певні, що знайде ся хтось, що змилосердить ся над ним і забере його, а в додатку і мене. Крім того я не була така бридка, отже родичі порішили чекати...

Ви й не догадуєте ся, як весело мені першого півроку жило ся. Зі забави на забаву, з одного вечерка на другий! Я журила ся лиш тим, щоби мати гарну сукню, гарні цвѣти — а більш нічого.

На вечерках, баях «крутило ся» коло мене чимало хлопців, але всі они

не покінчене. Міністер справедливости Польоні вступив на судову дорогу против пос. Ленделя за очернене, опрацюючи своє оскаржене на шести точках. Між иншим влучив Польоні до скарги також заміти, які зробив б. бурмістр столиці Шалая, а які пос. Лендель повторив мимо відкликання Шалая. Що до димісії мін. Польонія подають віденські дневники на певняка, що президент міністрів др. Бекерле був у цесаря на аудієнції і предложив монархови цілу справу разом з жаганем димісії скомпромітованого міністра та що цесар згодив ся на се. Загально надіяно ся, що вже на найближшій засіданю угорского сойму ся димісія буде оголошена, однак се не сповнило ся, а кілька бесідників дало вираз своєму здивованю з сеї причини і виступило остро против такого шкандального поведєня. Однак ціла ся справа став дуже невиразною, а багато сторонників Польонія перечить всяку яго вину. І так явило ся двох послів з партії независимости, які заявили, що репрезентують 70 послів тої партії і протестують против димісії Польонія, против якого виступає та інтригує тільки мала частина послів, а якому до тепер ні звідки не висказано вотум недовіря. Мимо сего доносять віденські дневники, що найдалше в четвер або п'ятницю угорский президент міністрів привезе димісію Польонія до підписаня цесарени.

Вибори до німецкого райхстагу принесли дві несподіванки: несподіваний погром соціялістів і надзвичайну побіду Поляків. Відразу при першій виборі здобули Поляки о три мандати більше, вибираючи 19 послів, заміст дотеперішних 16, а надто еще в чотирох округах стають до тіснійшого вибору. Коли звичайно

видавали ся мені такі незамітні, а такі бруталні!

Кождиський погляд кожного з них мучив мене, та будив таку шалену лють, що як би у мене була сила, я була би кинула ся на першого лучшего і била кілька змогла.

А поза тим гарно мені жило ся. Я робила вражінє, бавила ся добре і се мені вистарчало...

А пізнійше завитав до нашого міста театр...

Ви усміхаєте ся? Думаєте певно, що я залюбила ся в якісь акторі, тай із за сього вступила до театру? Ні, вірте мені, що ні! Хлопців, що на колінах прийняли би мою любов, не потребувала я певно шукати аж в театрі. Кажу «аж в театрі» — бо признаю ся вам, що я театром, акторами горджу. Ох, як горджу!... Але перше було інакше! Мені подобав ся театр, артисти, гра — всьо. Я мусіла бути на кожній виставі тай із завязтем оплескувала кожду штуку, в яких виступала Ольга Новосівська. Ви знаєте мабуть її?

— Знаю і признаю ся, що се моя колишня, студентська любов...

— Так, я не потребую вам казати, яка вона гарна була... І я, може видасть ся се дивне та неправдоподібне... аж до залюбленя одушевила ся нею.

(Дальше буде).

Поляки обурюють ся на порівнуванє галицких відносин з познаньскими в негативнім змислі, то чей не будуть мали нічо против того, що ми тут в позитивнім напрямі побажаємо собі такого успіху, щоби Русини в астрийскім ріжнароднім парламенті були так само процентово заступлені, як 2 міліони познаньских Поляків супротив 52 міліонів одноцільного німецкого населєня в Німеччині!

Д О П И С Ь.

З Старого Самбора.

Польский шовінізм в Старім-Самборі і в цілій Старо-самбірщині переходить всякі границі. Тут нема прана австрийского — лише польске «tak ma być, nie inaczej». Крім малої горстки урядників та писарчуків, жмені захожих польских ремісників і осілих дідачів, в цілій повіт руский. А та компанія хоче надати цілому повітови характер польский. Хтож міг бути до тепер послом Старо-самбірщини як не Поляк?! Хтож міг засідати в раді громацкій, як не Поляк в товаристві жида, бо на 30 радних було доси лише трєх Русинів і то з ласки. А чому се так. Тому то ся горстка русинодів, маючи власть під покривкою австрийского права, робила так, як хотіла, а всякі жалі і протести зі сторони Русина були без успіху. Як староста здав реляцію, що «wszystko odbyło się legalnie i w porządku», що се дуло альфою і омегою для висших властей. Та в послідних часах Русь старосамбірська почала отворити очи і шукати права власними силами. Заходом кількох патриотів, що зрезигнували з кар'єри і «відличій», Старий-Самбір поборов перший раз свого во рога при виборах до ради громацкої, а опісля цілий повіт вибрав свого руского посла. Серед так тяжких обставин, де панує безправе, підкупство, насильство, вибрати руского посла, се річ геройська. Однак горстка русинодів не спить. Вже рік минає, як відбулись вибори до ради громацкої, а затвердження вибраних радних годі діждатись. Цілий той час провадять ся слідства, що нібито вибори не відбулись легально, а передовсім в третім колі, бо тут Русинів велика перевага. Їм мало першого і другого кола, та хотять, ще і третє Русинам забрати! Та до поясненя треба се додати, що в Старім-Самборі є більшість Русинів з діда прадіда там замешкалих. А то прийде в місто перший лучний писарина в конфедератції, та бавить ся в польского патриота, напихаючись руским хлібом, та ще хоче Русина гень — гень викинути на «Верх» (гора коло міста). Заряд міста сипле кари на міщан, а рекурси відкидаєсь з додатком «Rekurs dalej nie dopuszczalny». Се все є пострахом для міщан, щоб на слухай нових виборів не посьміли солідарно держатись.

Провадючи слідства, хотять тим способом проволічи цілу справу виборів до слідуючої каденції, бо боять ся, щоб в раді не засідали Русини. І маєш Русине своє право! Чиж дивуватись, що наша молодіж університетська посунулась аж до насильства? А хтож підбурює народ чіпати ся всяких нелегальних средств, як

не ся лайдацка робота вишеполяків. При послідних виборах до сойму нарід був так обурений поведєнем комісара, що не хотів оголосити вибір посла, помимо того, що комісія признала о Яворского за вибраного, що треба було малої іскорки, аби счинив ся факт, в Галичині нечуванний. Хтож отже причиною забурєнь, проличу крови? Схаменіть ся, бо колись і часу до опам'ятаня готово не стати, а тоді ніхто не годен буде спинити нещастя.

Бувало при давнійших виборах діялись всілякі надужитя і Русини писали протести і отвергі письма до найвисших властей, та то всьо здавалось ні нащо: «Wszystko odbyło się legalnie» і на тім конєць. От приміром голосували при виборах і померлі жида, забираю жидам ваги, коли ті не хотіли йти до виборів, та всьо не було перешкодою «do legalności». А тепер, коли Русини прозріли і крихитку взялись до роботи, ото то вже повно процесів, тяганин, кар і т. и.

Нема вже що говорити за школу в Старім Самборі. В жіночій школі 5-кл. нема ані одної Русинки-учительки, помимо сего що і Ординарият о се стараєсь, а в мужескій школі є двох Русинів; оден з них з імени Русин, а другого пан староста так полюбив, що рад би єго як найдалше вифорувати зі Старого Самбора. Ба навіть згірдливо про него виражуєсь, а се вже для старости не пристойть. Як лише яка Русинка, або Русин учитель стараєсь дістати посаду в Старім Самборі, то пан інспектор в порозуміню зі старостию відповідає, що нема чого подаватись, бо місця нема, тай ріжні услівя ставляють для Русина, — коли противно Полька або Поляк лише що виїде з семинаря, а вже має тут місце. Взгалі є тут така політика, щоб всіх Русинів-учителів з повіту усунути.

А щож на се Русини старосамбірські? Се дуже цікава штука, тому треба єї поділити на кілька частий. Є у нас так так звані «поржондні Русини», що то боять ся своєї тіни, они відай нарікають в серці, чому не родились Поляками. Десь Поляк урядник не боїть ся бути патриотом, а Русинови того страху аж за богато. Таж годі все боятись, треба частину себе дати вже раз на жертву за Русь. Є і такі Русини, що мають ся за великих патриотів, однак не в силі они дати найменшої ініціятиви, противно їх треба всюда тягнути. Є у нас велика твердь, з котрої нічо не викрешеш. Она не в силі всякнути в себе нічо доброго, бо она вже є найлучшою і лучшою бути не може! Є се Русини ім. М. К. (Качковского), а властиво брацтво церковно-кушнірське, котрого цілю є напитись з доходу по похоронах. Цікава се річ, що власти духовні се толєрують. Таж брацтво церковне повинно бути взором тверезости.

Остаєсь часть людей сьвідомих, з посьвяченєм, котрі гуртують ся коло читальні «Просьвіти» під проводом своїх священників. Одним словом, всяке життя народне, яке лиш цвєте в Старім Самборі, то пливе оно з того товариства. Се товариство удержує своїми грішми льокаль, передплачує кілька часописий, має вишколений хор, яким проводить п. Вілобрам.

Заходом сеї читальні давано кілька концертів, відчитів і одно представлене в протязі одного року. Нема чого боятись польского шовінізму, бо він отворить очі незрячим, однак треба лякати ся власної ліни та нерішучости, час вже тим незрячим і занадто твердим та оспалим і повільним взятись спільно до роботи, а час би вже було і висшим властям подбати за виконане справедливости для Русинів.

Ш.—ст.

Просимо відповісти передплату.

НОВИНИ.

— **Календар.** В четвер: руско-кат.: Атаназія, Кирила; римо кат.: Петра Ноляска. — В п'ятницю: руско кат.: Макарія; римо кат.: Іглатія.

— **Розв'язане посольської палати і нові вибори.** Wiener Ztg. оголошує отсей цісарський патент, яким розв'язує ся посольську палату:

Арт. I. Ми Франц Йосиф I заявляємо, що посольська палата державної ради стає розв'язана.

Арт. II. Загальні нові вибори до посольської палати належить зарядити і перевести. Відень, 30. січня 1907.

— **Новий виборчий закон** дістав цісарську санкцію, що оповістила вчерашня Wiener Ztg.

— **Галицький сойм** збере ся — як вже було оповіщено — дня 14. лютого і має радити недовго. Nowa Reforma доносить, що сесія скінчить ся вже 9. марця, значить, тривала би три тижні. Підчас сеї сесії проект соймової виборчої реформи не піде під наради, бо в тій справі має бути скликана в осени окрема сесія гал. сойму. Предметом нарад сойму буде в лютовій сесії бюджет і многі господарські справи. Каденція сойму має скінчити ся в вересні (бо вибори були між 7. а 13. вересня 1901), а щоби лишило ся часу на виборчу реформу, то є намір продовжити каденцію о кілька тижнів або навіть місяців на віір парламенту.

— **На нікчемні клевети Slow-a polsk-ого** на нашу академічну молодіж, немов би по бучі на університеті пропало пуделко з папіросами, ми не реагували, бо уважали се низше нашої чести. За те наводимо тепер спростоване проф. Тіля, заміщене в самим таки Slow-i polsk-ім. Спростоване звучить: „В кількох дневниках, а межі иншими в Slow-i polsk-ім була згадка, що підчас нападу на університет згинуло мені пуделко дорогих папіросів. Я уважав ту подробицю за зовсім дрібну, аби єї простувати. З огляду однак, що та замітка в різних видах кілька разів повторювала ся, а є неправдивою, тому бачу ся спонуканим заявити, що я мав на своїм бюрку в деканаті порожнє пуделко з папіросів „Dames“ та що то само пуделко по нападі я найшов нерушене на місці. З поважанем Др. Ернест Тіль, т. ч. декан правничого відділу.“

Надімо ся небавом прочитати таке саме спростоване д-ра Віняржа що до єго селянськомової шапки.

— **Наука не піде в ліс!** В Dziennik-у польсь-им помістив якийсь крайній шовініст допись з Самбора, в якій напав на польского Sokoł-a за віднайм салі рускому театрови. Назвавши наших артистів «каптанами гайдамачизни» які «вейон апокаліптичнон венавісцьом» до всего, що польске, так пише той «чесний» дописуватель: «Чиж на то поважні заснователі і творці тутешного сокільского гнізда понесли тільки трудів і змагань, аби в сьвятини, яка має бути пульсом народного життя ідеалів Міцкевича, Косцюшки і инших

героїв Польщі, культ гайдамачизни бунт а влюваний? Чи вже так низько ми упали матеріально?... „На сей поступок відразу отортає душу а сердечне почуте встиду і жалю отортає польські серця!“ — Відклякувати ся тут до якогось почутя чи то дописувателя чи Dziennik-a нема ту пощо. До писуватель мусить бути ворогом польского сокільства і хіба не знає, що всі польські сокільні повиростади в довгах і ще тепер задовжені до послідної цегли, а Dziennik ласий на того рода дописи і байдужий єму мотив, яким кермував ся дописуватель, аби лише Русинам допечи. Але такі дописи мають свою добру сторону, що спонукують Русинів до будови власних народних домів по містах і місточках. Бели би Русини зі своїми представленнями не були могли доси найти пристановища в польских Sokoł-ах і касинах, то певно в кожди місті стояв би нині величавий Народний Дім або руска сскільня. Самбірщина най затиить собі сию допись і подбає, аби за другим наворотом руского театру до Самбора дописуватель Dziennik-a не мав теми до подібних елюкубрацій.

— **Красва рада шкільна** перенесла нар. учителів і учительки: Сидонію Віттеківну з Тернополя до Бродів, Кляру Стецівну з Бродів до Тернополя, Льва Посацкого з Вороблика королівского до Богущи, Йосифа Нарольского з Іваньки до Винограду, Василя Вильчичинского з Калагарівки до Коршилівки; — перенесла в стан супочинку учителів(-льки): Мих. Ромашкана в Теревовли, Сидонію Винницку в Чорткові, о. Амвросія Полянського в Гусятині, Онуфрея Кречковского в Чортівці, Дмитра Євзрського в Дубровиці, Марію Левицку в Липниці мурованій, Аделю Баранівну в Ціхаві; — зорганізувала 1-клясові школи: в Рипянах (округ Турка), в Байдах (окр. Коросно), в Ланках малих (окр. Бірка); — перемінила: 2-клясову, 1-клясові школи в Стриганцах, тьмацького округу і в Джуркові, городенського округу на 2-клясові; — порішила будову 1-кл. шкіл: в Билицях (окр. Самбір), в Плетеничах (окр. Перемишляни), в Бересті (окр. Грибів), в Лужанях (окр. Коросно) і в Саджаві (окр. Богородчани); — признала безпроцентові позички на будову шкіл: в Посаді вільх. (окр. Сянок) 8.000 К, в Баківцях (окр. Бірка) 2.000 К і в Замочку (окр. Жовква).

— **Нема дерева ні вугля.** Львовяни не тямлять таких поганих часів з причини браку опалу як сегорічна зима. З 1 К підскочила ще в грудни ціна сотнара вугля чи дерева на 2 К, але і за ніякі гроші годі буде небавом дістати опалу. Дирекция домен і лісів має великі склади дров по лісах в горах, а не поддала завчасу їх довести і тепер не може додержати замовлень. На лихо ще позавивало снігом зелізничі шляхи, через що обмежено рух тягарових поїздів в західній Галичині, а вкінци прускі вуглярі відмовили зовсім достави вугля до Галичини. Галичина а передовсім єї великі міста обмежені тепер на вуголь з кількох убогих копалень краєвих і на пригорщі дерева, яке привезуть з камеральних лісів. На тім терплять найбільше убоге населене міст, яке задля дорожжі не опалує мешкань. Брак опалу відчули також доскульно деякі великі уряди. Так приміром красвий виділ має мати опалу ще на три дни, а доставець заявив, що не роздобуде опалу. Остає отже розвустити урядників, бо в студени ніхто не буде мерзнути. На 14. лютого має зібрати ся сойм. Бели би не стало опалу, то сойм не міг би також радити. Красвий шпиталь у Львові лавив ся був також без опалу, але з иллотів визволив єго директор зелізниця, котрий позичив шпиталеви кільканадцять вагонів вугля. Одним словом стає з опалом чим раз крутіше і може до того дійти, що Львів лишить ся без тріски дров і без кусника вугля.

— **Мамелюки.** Сямі днями дістав я лист від п. Андрія Кобільника, кравця руско-кат. дух. семінарія у Львові, з просьбою о вирівнане виравді не дуже великих рахунків, адресованій по руски, а на верха випечатано „Skład sukna i pracownia krawiecka Andrzeja Kobielnika we Lwowie, ul. Sykstuska l. 30.“ І хотіть п. Кобільникови, що в гроші від руских богословів і сьвященників, вибудував у Львові каменницю, звертано вже увагу на сию аномалію в „Руслані“ ще тамтого року, він не змінив ще коверт до сеї пори і розсилав рускам сторонам начеб на глум. Таких та людей годє своїм грошем наш народ, а головню, наше патріотичне духовенство! Час би, щоби наші духовні власти положили вже конедь варварскому вихисновуваню руских богословів і то як найскорше! — Не від річи буде зазначити і се, що коли я одного разу запитав ся п. „Kobielnika“, чому не належить до руского ремісничого тов. „Зоря“, відповів мені, що там належать самі простаки (sic!), котрих жінки не в силі розмовити ся з єго жінкою, бо не уміють по польски. Славно п. „Kobielnik“! — *Сенько Сеньченко.*

— **Вістки з російської України.** Київська міська рада ухвалила дня 10. січня с. р. 32-ма голосами проти 14, п'ятьсот рублів на поставлене памятника для Шевченка. І на сїм засіданю не обійшло ся без опору зі сторони деяких загорілців, які хотіли вперед памятника для Гоголя. На те відповів радний Страдомский: „Хто не син України, хто тут чужинець, той не розумів, що в серці України, в Києві перш усього мусить стояти памятник Шевченкови“.

— **Соломея Крушельниця,** звана оперова артистка Українка, яку запрошено до Мілянського оперового театру (в Італії) „Scala“, має там великий успіх. Всі мілянські газети в одим тон вихваляють її голос, та чудову артистичну гру. Найбільшу славу Крушельниця придбала сою в опері Штрауса „Сальоме“.

— **По бучі на університеті.** Вчора була у намісника гр. Потоцкого депутация професорів університету під проводом ректора Гривецького і просила намісника о охорону університету перед нападами руских студентів. Намісник дав депутации успокоючу відповідь.

— **Подяка.** Комітет будови іконостасу в Угорці коло Порохника складає отсим прилюдну подаку Віреп. о. Добродієви д-рови Іванови Гробельському, крилошанинови в Станиславові, за дар 30 К на іконостас. За комітет: о. Данило Бодревич парох. Іван Кравець.

— **Голод в Росії.** З губернії навіщених голодом надходять грізні вісти. Казанський відділ апровізаційний доносить правительству в Петербурзі ось що: «В многих місцевостях селяни живлять ся вже від давна голодовим хлібом», який радше подобає на землю чим на хліб. Тиф і шкорбут ширять ся страшно. Цровірно випадки продажі власних доньок до домів розвустити в Баку». — Саратовський відділ донос, що селяни годують худобу сухим листем. По селах волочать ся вовки і винокують стерво. — Самарський відділ пише: Села преставляють повне знищене. Селяни вже все продали і переїли. Десята частина людей хорувє на голодовий тиф і шкорбут.

— **Не щастить ся Полякам на Литві і Руси.** З Вильна доносить телеграми, що в гродненській гуоернії вибрано при правиборах самих селян Білорусинів. В чотирох повітах подільської губернії при правиборах перейшло 124 полів на загальне число 134 виборців. В київській губернії вибрано лише 10 Поляків на 264 виборців. Взагалі правибори дають недобрі виследи для поляків.

— **Землетрясенє на Ямайці** повторило ся знова і знищило все, що ще остало було по переднім. В Кінгстоні, котре вже таки до послідка знищено, погигло — як доносять тепер з Нового Йорку — кругло тисяч людей загальну шкоду оочисляють на 30 мільонів доларів. Підчас попереднього землетрясеня добачено замітне звище, спостережене виробчим давнішими часами також і в полудневій Італії. На головній площі в Кінгстон стояла статуя королевої Вікторії обернена лицем до пристані. Підчас землетрясеня статуя, очевидно зложена з двох частин, з котрих горішна була може за помочию залізного дручка уміщеного по середині прикріплена до постументу обернула ся так, що станула лицем обернена до міста. Замітне також при сїм землетрясе

ню єсть то, що дно пристані з давної grubини 10 сажнів підняло ся до глубини 6 сажнів. — Пос. Коллінґс розповідає, що на короткий час перед землетрясенем був з Альфредом Джонесом, котрий прїїхав був на рільничу конференцію до Кінґстону, в порті і там забавляв ся тим, що кидав муриньським хлопцям дрібні гроші в море, а они поринали і виймали їх собі звідтам. Джонес вернув відтак до готелю Міртль, положеного на яких сто кроків від пристані, а небавком опісля видобули его звідтам вже неживого.

— Поетичний кутик.

Фрагмент.

з равних днів при вас думки мої ви-
[тають,
для вас і серця жар, для вас і спо-
[жаління,
для вас, ви бідні, труд мій і само жяття!
На сьвіт я не гляділа, як глядять
[дитя, —
вселюдське щастє ясне — се мета моя!
Томуж інакші втіхи і мої терпіння
вїж тих людців, — що щастя лиш собі
[бажають.

Уляна Кравченко.

— Дальший репертуар руского театру в Самборі.

В четвер дня 31. с. м. „Галька“ опера в 4 діях Ст. Монюшка. Виступ п. А. Гаска. Музика війскова 77. п. п. Ціни місць підвисшені.

В п'ятницю дня 1. лютого, премієра „Вишневий сад“. Ориґінальна штука в 4 діях А. Чехова.

В неділю дня 3. лютого „Ой не ходи Грицю та на вечерниці“ Народний образ зі співами і танцями в 5 діях Старіцького.

— Репертуар міського театру у Львові.

Нині: „Най жие жите“ драма в 5 діях Судермана.

Четвер: „Евген Онеґін“ опера Чайковського.

Телеґрами

з дня 30. січня 1907.

Дукля. Сніг завивав цілу околицю межі Коросном а Сяноком. Зелізниці здержано. В неділю шаліла буря з громами і лискавками. Передмістє Дуклі, Лука, засипане снігом поверх дахів.

Відень. Німецке людове сторонництво оповістило відозву до всіх австрійських Німців, накликаючи їх до утвореня одного великого сторонництва парламентарного.

Відень. Slav. Cong. потверджує вість, що на вчерашній конференції послів з Чех з бар. Беком порішено скликати чеський сойм від половини лютого до 23. лютого, а опісля дня 10. цвѣтня на три тижні. Так представителі більшої власности як і правительства противили ся первісно скликано сойму підчас виборчої акції, але вкінці бар. Бек пристав на скликанє сойму.

Посмертні оповістки.

— О. Антін Максимович, гр.-кат. парох у Великім Кучурові на Буковині, упокоїв ся по довгій недугі в неділю дня 27. січня с. р. в 64. році житя. В. е. п.!

В справі будови народного руского театру.

(Відозва львівського комітету).

До Русинів міста Львова.

Перед несповна двома роками видала львівська Русь поклик до своїх громадян, що би складати жертви на будову народного руского театру, і постановила для переведеня діла осібний комітет. Той зазив найшов в місті живий відгомін. Наш комітет зібрав від марта по конєць року 1905: 6.026 К., а в р.

1906 над 7.100 К. Крім того зложили ще многі Львовяни поважну квоту безпосередно в касі центрального комітету. Наш Львів, проводячи галицькій Русі у всіх культурних працях, ішов і тут достойним прикладом вперед.

Справа самої будови стає актуальною. Як звісно із звіту головного комітету, перевела вже комісія, зложена з фахових архітектів, точну ревізію проєктованого театрального пляну, і головний комітет передав деякі бажаня сеї комісії віденьським підприємцям до узглядненя. Небавом буде той плян остаточно викінчений і предложеній намісництву до приписаного затвердженн. Так отже скорою холою наблизжає ся час, коли розпочне ся будова нашого народного театру.

Одтак, що би приступити до того діла, треба буде значного гроша. Головний комітет відносить ся тому до всіх провінціанальних кружків о жвавійше збранє жертв. Розуміє ся, що і ми Львовяни не можемо приставати і повинні вести діло з подвоєним жаром. — тим більше, що театр має станути в нашім городі і ми будемо в першім ряді користуватись красою рускої штуки на рідній сцені.

Та в нашій громаді дають ся чути деякі знетерпеливлені голоси. Одним видає ся воно трохи прикро, що складають на се вже другий рік свої дари; другі, більше горячі, домагають ся, що би будова таки зараз розпочинала ся, і готові аж тоді сложити свої жертви; треті вказують, що мусять давати і на інші пекучі ціли. Та годі! Першим скажемо, що такі монументальні будови не повстають ні в однім, ні в двох роках. Інші, б. гатиші від нас народи, трудились десятки літ над здвигненем своїх театрів і складали витревало свою дань, поки не осягнули задуманого діла. Що більше, ми бачимо, що всі суспільности складають в нинішніх часах, не оглядаючись на правительства і публичні фонди, постійні дари на різні культурні і національні ціли, що би лишити будучим поколінням якусь памятку свого житя і праці.

Не відтягатись і нам від сего обовязку, коли ходять о піднесенє нашої рідної штуки! — Другим відповімо, що будови не можна починати без попередного зложеня значного гроша. Будова, коли зачне ся, іти ме скоро і невпинно, і довершить ся протягом року, а з її поступом треба буде точно виплачувати умовлені квоти. Годі було би тоді здержувати будову, та ждати на зложенє фондів! — Третім скажемо, що воно правда, що ми Русини мусимо двигати власними силами різні наші культурні інституції, як руский учительський семинар, руску відлову школу, рускі захоронки і др., які належались би нам за складані нами податки від правительства, краю і міста. Ми розуміємо всю вагу тих інституцій для вашого жатя і далекі від того, що би їх чим небудь спиняти. Та думаємо, що при кріпкій волі сповнимо і одні обовязки і не занехаємо других. Колиж би деяким приходило тяжше складати дари на тільки ріжнородних цілий, най дають на театр хоч би меншу лепту, а за те най старають ся приєднати найширші круги для сповненя сего національного обовязку. Громадними, хоч би і меншими дарами, весіємо осягнути задуманє діло!

Братя! Ми дали великі докази нашої сили та пожертвованя. Руска суспільність здвигнула хоч би в посльіднім часі величаві інституції, котрими нині гордимо ся. Берім ся так само жваво і до здвигненя театру. Най не буде нікого між нами, від богатого до найбіднійшого, що не доложив би своєї частки до так великого культурного діла. Надіймо ся, що при здвоєній енергії осягнемо небаром бажану ціль і будемо радісним серцем глядіти, як над нашим городом красувати ме величава сьвятиня рідної штуки, а з нашої сцени загомонять чудова мова наших дум!

У Львові, дня 1. січня 1907.

Від львівського комітету будови народного руского театру.

НАРОДНА ГОСТИНИЦЯ.

Готель, реставрація і кавария — ріг ул. Сикстускої і Коспошка у Львові).

Приїхали д. 29. і 30. с. м.: В. Матвієвський з Сокала, о. Л. Дяковський з Нового Виткова, др. В. Павлюк з Нового Виткова, о. Ев. Свистун з Болшівця, Емілія і Дарія Бачинські з Кліцка, Б. Павлуш з Росія, Ген. Гольдлюст з Черновець.

О. Іван Громов з Росія, Андрій Марко з Підволочиск, о. Йосиф Долошицкий з Добручина, Павло Демцьо з Борщева, Брон. Земецкий з Росія, др. Еміль Фрід з Козова, Вл. Трепка з Мінська, о. О. Білинський з Грусятч.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензацийна програма.

від 15. січня до 1 лютого 1907.

Щоденно о год. 8. вечер представленє. В неділі і сьвята 2 представленя о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що п'ятниці High Life представленє. Білети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Шість і пів мільонів корон відшкодованя!

Будинки, движимости, збіжє і иншу обезпечєє від огневих шкід одиное руске асекураційне товариство

„Дністер“

Товариство взаїмних обезпечєнь у Львові, улица Руска 20. (дім власний)

Шкоди одіное „Дністер“ з місцевими членами і виплачує зараз признані відшкодованя.

За 13 літ виплачено 6.474.534 корон відшкодовань.

Обезпечєня приймають агенції по всіх містах і більших селах; „Дністер“ дає агенції письменним господарям, де єще не роблять інші агенти „Дністра“ Агенти „Дністра“ заробили провізії 807.742 корон.

„Дністер“ уділяє громадам позички на 4 проц. на закупно сиваков.

Поліси „Дністра“ приймають по позичках Банк красній у Львові і в Чернівцях Галицка Каса ощадности, повітові каси ощадности і свротиньські каси при судах.

Чистий зиск річний звертає ся обезпечєним членам; за р. 1905 припадає кождоу членови 5 проц. премії до звороту.

На жите обезпечайте ся в Кравієвскім Товаристві тільки через „Дністер“; провізано від таких обезпечєнь дає „Дністер“ на рускі добр діїні ціли.

Фонди „Дністра“ виносять з кі-цем р. 1905 суму 1.372.538 корон.

Стережіть ся огню!

Дністер припоруєчєні Прєсєв. Експлоаті Ординаріатні

Покривайте дахи черєном (дахієном)

Коктора виміни

д. к. упр. гал. акц.

Банку

Гіпотечного

купує і продає

всякі

папери цінні

і МОНЕТИ

по найдешевшій курєї деннім не числячи вїякої провізії.